



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **B. M.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Chlaněm
Točitá 1964/34, 140 00 Praha 4 - Krč

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-327/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce *je povinen* zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 3 179 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Jádrem sporu je otázka, zda žaludeční problémy žalobce a jeho vztah k Česku mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného o určení Chorvatska jako státu příslušného k posouzení jeho azylové žádosti podle nařízení Dublin III.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce tu požádal na počátku března 2024 o mezinárodní ochranu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-327/ZA-ZA11-D02-2024 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žádost posoudil v souladu s jeho §

10a odst. 1 písm. b) jako nepřípustnou. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Chorvatsko.

3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce v říjnu roku 2022 vycestoval do Záhřebu, kde strávil zhruba pět měsíců. Poté byl dva nebo tři měsíce v Polsku. V létě 2023 přicestoval do Česka. Při poskytnutí údajů ke své žádosti uvedl, že je zdrav a neužívá žádné léky. O mezinárodní ochrana žádal, protože v Uzbekistánu je těžký život. Má tři dcery. Je velice složité je provdat a zaplatit jim studia či sobě postavit dům. Při pohovoru pak žalobce zmínil, že v Chorvatsku vykonával těžkou práci za málo peněz (ve společnosti zabývající se ocelí). Žádné potíže tam ale neměl. Nezůstali mu tam žádní kamarádi a příbuzní. Následně nebyla ani práce. V Česku má známé i dobré vztahy se sousedy. Při seznámení s podklady rozhodnutí žalobce dodával, že v Chorvatsku byla těžká práce a špatné klima. V Česku jsou dobré podmínky. Lidé jsou tu dobří. Počasí je taky lepší. Proto by chtěl zůstat zde.
4. Žalovaný u Chorvatska neshledal systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které by bránily předání žalobce. Nenašel ani důvod pro případné využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Konstatoval, že se žalobce nepotýká se zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. V minulosti tu nepobýval a nemá k Česku vybudované jakékoliv kulturní vazby. Jeho rodina žije v Uzbekistánu. Důvody žádosti jsou ekonomického rázu.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. **Žalobce** namítá, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Zabýval se otázkou přesídlení žalobce do Chorvatské republiky jen formálně. V Chorvatsku žalobce trpěl žaludečními problémy, neboť má cystu na žaludku a tamější strava mu problémy zhoršovala. V Česku má domluvenou práci jako řidič nebo skladník. Chtěl by tu proto zůstat. Považuje již Česko za svůj druhý domov. Jsou tu důležité skutečnosti, které se vztahují k hrozbě vážné újmy, ve smyslu § 32 odst. 9 zákona o azylu.
6. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě reaguje, že žalobní námitky nejsou k případu žalobce přiléhavé. Žalobce vytváří jakýsi nový skutkový stav, který je v přímém rozporu s jeho dosavadními výpověďmi. Výslovně žalovanému sdělil, že je zdrav a s ničím se neléčí. Nyní píše, že trpí žaludečními problémy a chorvatská strava ho má ohrozit na zdraví. Toto nové tvrzení je účelové. Žalobce se celkem dvakrát vyjádřil k možným důvodům, které by mu bránily v pokračování řízení o udělení mezinárodní ochrany v Chorvatsku. Nejprve uvedl, že o žádných takových důvodech neví. Poté uvedl, že v Chorvatsku je těžká práce a špatné klima. Nikdy se nezmínil o zdravotních problémech. Nepředložil objektivní důvod, proč by řízení v Chorvatsku nemohlo proběhnout.
7. I kdyby žalobce své nově tvrzené problémy prokázal, bez dalšího by nemohly být důvodem pro nemožnost přesunu žalobce do Chorvatska. Je zcela absurdní se domnívat, že v Chorvatsku nemohou pobývat lidé se žaludečními problémy.

IV. Jednání před soudem

8. Dne 24. 7. 2024 se ve věci konalo jednání. Žalobce trval na jeho nařízení a požadoval ustanovení tlumočníka. Tomuto návrhu soud vyhověl. K jednání se ovšem dostavila pouze zástupkyně žalovaného a ustanovený tlumočník. Žalobce a jeho zástupce se bez omluvy

k jednání nedostavili. Zástupkyně žalovaného na něm jen krátce shrnula stanovisko žalovaného. V konečném návrhu navrhla, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení (cestovné). Soud neprováděl dokazování. Celé jednání včetně vyhlášení rozsudku netrvalo ani deset minut.

V. Posouzení věci

9. Žalobce nezpochybňuje skutečnost, že příslušnost k posouzení jeho azylové žádosti má Chorvatsko. Žalobu staví pouze na tom, že mu žaludeční problémy brání v přesunu do této země, protože mu tamější strava zhoršovala tyto problémy. Navíc by chtěl z pracovních a osobních důvodů zůstat v Česku. Tyto námitky však nemohou mít úspěch.
10. Zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu, se kterým se vede dublinské řízení, v určitých případech může mít relevanci. Mohlo by tomu tak být zejména případě, že by žadatele trpícího *vážným onemocněním* měli přemístit do státu, ve kterém by mu v důsledku existence systémových nedostatků přijímacích podmínek hrozilo *nelidské zacházení* ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. V takovém případě by určení příslušnosti tohoto státu k posouzení azylové žádosti bránil čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
11. Špatný zdravotní stav by mohl mít význam také v případě, že by se *samotné přemístění* žadatele trpícího *obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním* pojilo se *skutečným a prokázaným rizikem značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu*. V tomto případě by to sice nemělo vliv na samotné určení příslušného státu, ale stát, který má přemístění provést, by s ním musel počkat do doby, než to zdravotní stav žadatele umožní. Ani v tomto případě to však neznamená, že by posuzující stát měl povinnost převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 2. 2017, ve věci C-578/16 PPU, C. K. a další).
12. Je však zřejmé, že případ žalobce nespadá ani pod jednu z uvedených situací. Cysta na žaludku a související problémy, které má žalobci způsobovat chorvatská kuchyně, nejsou vážným onemocněním, které by v důsledku existence systémových nedostatků přijímacích podmínek v Chorvatsku mohlo dosahovat minimálního prahu závažnosti nelidského zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Chorvatsko nepatří mezi země, které by vzbuzovaly pochybnosti ohledně možné existence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný se touto otázkou ve svém rozhodnutí zabýval. Žádné problémy v přijímacích podmínkách však neshledal. Ani žalobce ostatně nic podobného netvrdí. Stejně jako netvrdí, že by samotné přemístění mělo způsobit značné a nevratné zhoršení jeho zdravotního stavu.
13. Žalobce své žaludeční problémy ostatně ani ničím nedoložil. Nezmínil tyto problémy (1) při poskytnutí údajů k žádosti, (2) při pohovoru ani (3) při seznámení s podklady. Při poskytnutí údajů naopak skutečně řekl, že je zdravý a nebere žádné léky. Žalovaný proto neměl důvod, proč se zdravotním stavem žalobce zabývat. Problémy, které žalobce podle svých tvrzení měl mít v Chorvatsku s tamějším jídlem, kromě toho nejsou *novou důležitou skutečností, která nastala po vydání rozhodnutí žalovaného*, proto se zde vůbec nedá použít § 32 odst. 9 zákona o azylu, na který žalobce odkazuje (jeho použitelnost v dublinském řízení je obecně sporná, soud ale nepovažuje za nutné tuto zde spíše akademickou otázku nyní řešit).
14. Žalobce poté namítá, že v Česku má domluvenou práci a chtěl by tu zůstat, protože již považuje Česko za svůj druhý domov. Byť to žalobce výslovně neuvádí, věcně se tato

námítka týká použití diskrečního ustanovení v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Podle nějž se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Je na tomto členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).

15. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.
16. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
17. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“
18. Rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobce za hodný zvláštního zřetele. Kromě chybějících zdravotních omezení vyšel z toho, že tu žalobce v minulosti nepobýval a nemá k Česku vybudované jakékoliv kulturní vazby. Jeho rodina žije v Uzbekistánu. A důvody žádosti byly ekonomického rázu. *Případ žalobce* tedy nespadá do žádné z výše uvedených typových skupin. Ani s nimi není srovnatelný. To, že žalobce si přeje v Česku pracovat, skutečně není důvodem, pro který by Česko mělo uvažovat o možnosti převzít odpovědnost za posouzení azylové žádosti žalobce. *Nelze ho opravdu považovat za zvláštního zřetele hodný*. Důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III tu proto nejsou.
19. Žalobní námítka tedy nejsou důvodné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
21. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ovšem úspěšný byl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení vzniklo (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního).
22. Žalovaný při jednání navrhl, aby mu soud přiznal cestovné. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, soud náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu procesně úspěšnému správnímu orgánu *zásadně* nepřiznává. Jde podle § 60 odst. 7 soudního řádu správního o důvod zvláštního zřetele hodný, proč úspěšnému žalovanému náklady řízení nepřiznat. V tomto případě však soud shledal, že tu nejsou důvody pro použití „změkčovacího“ § 60 odst. 7 soudního řádu správního. A naopak shledal, že ve specifických procesních okolnostech této věci je tu namíste, aby žalovanému cestovné přiznal v běžném „úspěchovém“ režimu § 60 odst. 1 soudního řádu správního.
23. Důvodem je, že zástupce žalobce požadoval nařízení jednání a ustanovení tlumočnicka z uzbečtiny. Zástupkyně žalovaného cestovala (stejně jako pan tlumočnick) z Prahy do Brna za účelem jednání, ke kterému se ovšem poté zástupce žalobce ani žalobce nedostavili a zmařili tak jeho primární účel, pro který se dožadovali jeho nařízení. *Bez omluvy*. Pokud tedy soud nemá náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu procesně úspěšnému správnímu orgánu *zásadně* přiznávat, pak tu za uvedených okolností podle soudu jsou důvody pro výjimku a alespoň přiznání náhrady nákladů řízení v podobě cestovného žalovanému. Podle soudu již šlo za zmíněných okolností o účelně vynaložené náklady přesahující běžnou úřední činnost žalovaného ve smyslu výše citovaného usnesení rozšířeného senátu, pokud zástupkyně žalovaného (stejně jako tlumočnick) cestovala k jednání nařízenému z popudu žalovaného prakticky zbytečně (viz bod 29 citovaného usnesení rozšířeného senátu, *in fine*; srov. také velmi přesvědčivé odlišné stanovisko soudců Vlašina a Kühna k danému usnesení rozšířeného senátu).
24. Žalovaný si vyčísil cestovné jeho zástupkyně na trase Praha – Brno a zpět k jednání soudu dne 24. 7. 2024, včetně náhrady za použití osobního vozidla. Vypočetl ho podle vyhlášky č. 398/2023 Sb. Jeho zástupkyně cestovala osobním automobilem Škoda Octavia s kombinovanou spotřebou motorové nafty 4,5 l/100 km. Cena za jeden litr motorové nafty je podle vyhláskové ceny 38,70 Kč [§ 4 písm. c) vyhlášky]. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy je u osobních silničních motorových vozidel 5,60 Kč [§1 písm. b) vyhlášky]. Ze sídla služebního úřadu žalovaného a zpět cesta dosáhla 433 km. Cestovné proto činilo 3 179 Kč. Tuto částku tedy výrokem III. soud žalovanému přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 24. července 2024

Martin Kopa, v. r.

samosoudce